

30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ ΜΕ ΑΡΩΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο καιρός προμήνυε χιονόπτωση. Απέμενε μια βδομάδα μέχρι τα Χριστούγεννα και ο Δεκέμβριος είχε ήδη ρεκόρ σε χιόνια και κρύο. Ο παχύς πάγος σκέπαζε τα πάντα εδώ και εβδομάδες, αλλά η παγόλυση των τελευταίων ημερών τον είχε κάνει κάπως εύθραυστο και επικίνδυνο.

Ο Μάρτιν Μολίν στεκόταν στην πλώρη του σκάφους που έπλεε αργά στο αυλάκι που είχε ανοίξει το ταχύπλοο διάσωσης στον πάγο μέχρι και το νησί Βαλέ. Αναρωτιόταν μέσα του τι ακριβώς έκανε εκεί και αν είχε τελικά πάρει τη σωστή απόφαση. Αλλά η Λισέτ τού το είχε ζητήσει τόσο επίμονα. Τον είχε παρακαλέσει γονατιστή, αν ήθελε να είναι ειλικρινής. Οι οικογενειακές μαζώξεις δεν αποτελούσαν το φόρτε της, είχε πει, και θα ήταν πολύ ευκολότερο να αντέξει αν ήταν κι εκείνος μαζί της. Το πρόβλημα ήταν πως μια συνάντηση με το σόι θα σήμαινε κάποια σοβαρότητα στη σχέση, την οποία ετούτος ούτως ή άλλως δεν αναγνώριζε.

Αλλά όσα είχαν γίνει και είχαν ειπωθεί ήταν οριστικά. Τώρα βρισκόταν εδώ, με ρότα προς την παλιά παιδική κατασκήνωση στο Βαλέ, για να περάσει δυο μέρες μαζί με την οικογένειά της.

Στράφηκε προς τα πίσω. Η Φιελμπάκα ήταν, αναντίρρητα, απίστευτα όμορφη, ακόμα και τώρα τον χειμώνα, με

τα ξύλινα σπίτια μέσα στη λευκότητα του χιονιού. Ο τρόπος με τον οποίο αγκάλιαζε το γκριζο βουνό τη μικρή κοινότητα της προσέδιδε μια μοναδική, αισθητικά ελκυστική ένταση. Ίσως θα έπρεπε κανείς να μετακομίσει εδώ από το Τανουμσχέντε, σκέφτηκε εκείνος για μια στιγμή, αλλά μετά γέλασε με τον ίδιο του τον εαυτό. Σίγουρα θα γινόταν αυτό τη μέρα που θα κέρδιζε το Λόττο.

«Θα πετάξεις προς τα εδώ την πρυμάτσα;» φώναξε ο άντρας από την αποβάθρα κι έβγαλε τον Μάρτιν από τις σκέψεις του. Έσκυψε και πήρε το σκοινί που ήταν στην πλώρη. Όταν έφτασαν αρκετά κοντά, πέταξε το σκοινί πάνω από την κουπαστή και ο άντρας το έπιασε με άνεση και έδεσε το σκάφος.

«Ο τελευταίος είσαι. Οι άλλοι είναι ήδη εδώ».

Ο Μάρτιν αποβιβάστηκε προσεκτικά στη γλιστερή προβλήτα και πιάστηκε από το χέρι που του είχε προσφερθεί.

«Έπρεπε να κάνω λίγη δουλειά στο Τμήμα πριν να φύγω».

«Ναι, άκουσα ότι θα είχαμε εκπρόσωπο της αστυνομικής δύναμης εδώ για τις γιορτές. Για να νιώθουμε ασφαλείς, βέβαια».

Ο άντρας γέλασε και συστήθηκε ως Μπέργιε, ιδιοκτήτης του ξενώνα.

«Εγώ και η κυρά μου διευθύνουμε τον ξενώνα. Έτσι, είμαι ξυλουργός, μάγειρας, μπάτλερ και παιδί για όλες τις δουλειές». Άλλο ένα ηχηρό και γάργαρο γέλιο.

Ο Μάρτιν πήρε τα πράγματά του και ακολούθησε τον Μπέργιε ανηφορίζοντας προς το φως που διακρινόταν ανάμεσα στα δέντρα. «Άκουσα ότι κάνατε θαύματα με την παλιά κατασκήνωση» είπε.

«Ναι, αλλά χρειάστηκε πολλή δουλειά» είπε ο Μπέργιε με περηφάνια. «Και κεφάλαιο. Πρέπει να το ομολογήσω. Αλλά τώρα μπήκαν όλα σε σειρά. Ήμασταν όντως απασχολημένοι με τους πελάτες όλο το καλοκαίρι και για ένα μεγάλο μέρος του φθινοπώρου η κυρά μου κι εγώ. Και το χριστουγεννιάτικο πακέτο αποδείχτηκε επίσης πραγματική επιτυχία».

«Ο κόσμος θέλει, βέβαια, να ξεφύγει λίγο από τις προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα» είπε ο Μάρτιν και προσπάθησε να μην ακούγεται πολύ λαχανιασμένος ανεβαίνοντας την ανηφόρα προς το οίκημα. Ένωσε ντροπή. Έπρεπε να είχε καλύτερη αντοχή, λόγω ηλικίας και επαγγέλματος.

Κοίταξε προς τα πάνω από το μονοπάτι όπου βρισκόταν και για μια στιγμή ένωσε εντελώς συνεπαρμένος. Είχαν όντως κάνει θαύματα με το παλιό κτίριο. Ο Μάρτιν, όπως οι περισσότεροι που είχαν μεγαλώσει στην περιοχή, είχε κάνει σχολικές εκδρομές ή κατασκήνωση στο Βαλέ, και θυμόταν ένα όμορφο, αν και κάπως παλιό, πράσινο οίκημα στη μέση ενός τεράστιου χλοοτάπητα. Τώρα το πράσινο χρώμα είχε αντικατασταθεί με λευκό και το οίκημα έλαμπε σαν να 'ταν κόσμημα. Το είχαν βάψει και το είχαν ανακαινίσει και από τα παράθυρα ξεχυνόταν ένα ζεστό φως που έκανε την άσπρη πρόσοψη να ακτινοβολεί. Μπροστά στη σκάλα υπήρχαν αναμμένες δάδες και από ένα παράθυρο

του ισογείου ο Μάρτιν μπόρεσε να διακρίνει ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ήταν απίστευτα όμορφο και σταμάτησε για λίγο εκεί για να το χορτάσει.

«Δεν είναι όμορφο;» έκανε ο Μπέργιε και σταμάτησε κι αυτός.

«Απίστευτα» είπε ο Μάρτιν, εννοώντας αυτό που έλεγε.

Πέρασαν το κατώφλι και τίναξαν το χιόνι από τα παπούτσια τους.

«Ήρθε και ο τελευταίος!» Η φωνή του Μπέργιε ακούστηκε βροντερή στο χολ και ο Μάρτιν άκουσε κάποιον να πλησιάζει με γρήγορο βήμα.

«Μάρτιν! Πόσο χαίρομαι που σε έχουμε εδώ μαζί μας!» Η Λισέτ όρμησε στην αγκαλιά του και ο Μάρτιν αισθάνθηκε ξανά ότι μάλλον δεν θα έπρεπε να είχε έρθει εδώ. Βέβαια, η Λισέτ ήταν όμορφη και ευχάριστη. Αλλά είχε αρχίσει να πιστεύει ότι εκείνη έβλεπε πολύ σοβαρότερα τη σχέση τους απ' ό,τι ο ίδιος. Αν και ήταν αργά τώρα για να αλλάξει γνώμη. Τώρα έπρεπε να προσπαθήσει να επιβιώσει αυτές τις μέρες των γιορτών.

«Έλα!» Η Λισέτ τον πήρε από το χέρι και, λίγο πολύ, τον παρέσυρε μαζί της στη μεγάλη αίθουσα στα αριστερά. Εκεί ήταν, όσο θυμόταν ο Μάρτιν από τα παιδικά του, ο μεγάλος κοιτώνας, γεμάτος με κουκέτες. Τώρα είχε μεταμορφωθεί, μέσω κάποιας αποφασιστικής παρέμβασης, σε έναν συνδυασμό καθιστικού και βιβλιοθήκης. Στο μέσο της αίθουσας δέσποζε ένα γιγάντιο χριστουγεννιάτικο δέντρο, στολισμένο σύμφωνα με όλους τους κανόνες.

«Εδώ είναι!» ανακοίνωσε θριαμβευτικά η Λισέτ. Οι

συγγενείς της κάρφωσαν το βλέμμα τους στον Μάρτιν. Εκείνος αντιστάθηκε στον πειρασμό να χαλαρώσει τον γακά του και αντ' αυτού κούνησε λίγο χαζά το χέρι του προς το μέρος τους. Ένα σκούντημα στα πλευρά από τη Λισέτ τού έδωσε να καταλάβει ότι μάλλον όλοι περίμεναν κάτι παραπάνω εκ μέρους του, και άρχισε την πορεία των χειραφιών σε όλη την αίθουσα από τα αριστερά προς τα δεξιά. Η Λισέτ στεκόταν συνεχώς δίπλα του και του εξηγούσε διεξοδικά ποιος ήταν ο καθένας που χαιρετούσε.

«Κι εδώ είναι ο μπαμπάς μου ο Χάραλντ». Ένας μεγάλος άντρας με πυκνά μαλλιά και εξίσου πυκνό μουστάκι σηκώθηκε, άρπαξε το χέρι του Μάρτιν και άρχισε να το κουνάει ξέφρενα.

«Κι αποδώ η μαμά μου η Μπρίτεν».

«Στην πραγματικότητα με λένε Μπριτ-Μαρί, αλλά όλοι με φωνάζανε Μπρίτεν από τότε που ήμουν πεντάχρονο κορίτσι». Η μητέρα της Λισέτ σηκώθηκε κι αυτή και ο Μάρτιν ξαφνιασθηκε από την ομοιότητα ανάμεσα σε μάνα και θυγατέρα. Είχαν την ίδια λεπτή σιλουέτα, τα ίδια καστανά μάτια και τα ίδια σκούρα μαλλιά, έστω κι αν της Μπρίτεν είχαν γκριζάρει λίγο.

«Πολύ χαίρομαι που σε συναντώ επιτέλους» είπε η μητέρα της Λισέτ όταν ξανακάθισε.

Ο Μάρτιν μουρμούρισε κάτι παρόμοιο προς απάντηση και έλπιζε πως αυτό το αθώο του ψέμα δεν θα ήταν τόσο φανερό.

«Και αποδώ έχουμε τον θείο Γκούσταβ» είπε η Λισέτ. Ήταν φανερό πως εκείνη η μικρότερη και πιο λιπόσαρκη

εκδοχή του πατέρα της δεν ανήκε στους αγαπημένους της συγγενείς.

«Χαίρομαι ιδιαιτέρως» δήλωσε ο Γκούσταβ Λιλγιεκρούνα με κάπως επιφυλακτική στάση την οποία συνόδευσε με μια μικρή ρεβεράντζα. Ο Μάρτιν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να υποκλιθεί κι αυτός από ευγένεια, αλλά αποφάσισε να το ανταποδώσει με μια μικρή κλίση του κεφαλιού. Η γυναίκα του Γκούσταβ, που ήταν επόμενη στη σειρά, δεν θα πρέπει να βρισκόταν στα κατάβραθα της καρδιάς της Λισέτ, αν έκρινε κανείς από τον τόνο της φωνής.

«Η θεία μου η Βίβι».

Ο Μάρτιν ένωσε να πιάνει ένα στεγνό, συρρικνωμένο χέρι. Ένα χέρι που βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με το πρόσωπό της, το οποίο δεν είχε καθόλου ρυτίδες και του οποίου η επιδερμίδα φαινόταν εξίσου τεντωμένη με το δέρμα ενός τυμπάνου. Ήταν πεπεισμένος πως θα έβλεπε τα σημάδια πολλαπλών πλαστικών χειρουργικών επεμβάσεων αν έριχνε μια ματιά πίσω από τα αυτιά της, αλλά κατάφερε με δυσκολία να κρατηθεί και να μην κοιτάξει.

Ήταν φανερό ότι υπήρχε περισσότερη συγγενική αγάπη ανάμεσα στη Λισέτ και στον άντρα που καθόταν δίπλα στη θεία Βίβι, μια που το «ο εξάδελφός μου Μπέρναρντ» το είπε με περισσή θέρμη και χαρά. Αν και ο Μάρτιν αισθάνθηκε μια ενστικτώδη αποστροφή για τον κομφοντυμένο τριαντάρη άντρα. Τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα προς τα πίσω με εκείνο το στιλ κόμμωσης που, για κάποιον άγνωστο λόγο, ήταν τόσο δημοφιλές στους χρηματιστηριακούς κύκλους.

«Α, μάλιστα, αυτός είναι λοιπόν ο αστυνομικός της Λι-

σέτ...» έκανε εκείνος με συρτή στοχοχολμιώτικη προφορά και, παρόλο που η διαπίστωση αυτή ήταν και σωστή και εντελώς αθώα, ο Μάρτιν διαισθάνθηκε πως κάτι άλλο κρυβόταν πίσω από το μπλαζέ ύφος. Κάτι υποτιμητικό, κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν.

«Ναι, ακριβώς» του απάντησε κοφτά και έστρεψε το βλέμμα του στην κοπέλα δίπλα στον εξαδέλφο Μπέρναρντ.

«Η αδελφή του Μπέρναρντ, η Μιράντα» έκανε με φωνή υποβολέα η Λισέτ, και ο Μάρτιν δεν μπόρεσε να μη σκιρτήσει όταν έπιασε το χέρι της. Η εξαδέλφη Μιράντα ήταν απίστευτα όμορφη. Γύρω στα είκοσι πέντε, με τα ίδια κατάμαυρα μαλλιά που είχε και η μητέρα της, αν και τα δικά της ήταν μακρύτερα, και με απίθανα γαλανά μάτια, που τώρα ήταν στραμμένα πάνω του. Ο Μάρτιν ένιωσε για μια στιγμή να χάνει την αυτοσυγκέντρωσή του. Ένα προσποιητό βηχαλάκι από τη Λισέτ τον έκανε να αντιληφθεί πως είχε μάλλον κρατήσει το χέρι της εξαδέλφης λίγο παραπάνω από όσο έπρεπε. Ο Μάρτιν άφησε το χέρι της σαν να τον είχε κάψει.

«Ο αδελφός μου Ματίας. Αν και τον φωνάζουμε απλώς Μάτε» είπε η Λισέτ με πάγο στη φωνή της, και ο Μάρτιν βιάστηκε να μετακινήσει το βλέμμα του στον μεγαλύτερο αδελφό της Λισέτ. Ο αδελφός είχε ένα ειλικρινές και ευχάριστο πρόσωπο και έσφιξε με εγκαρδιότητα το χέρι του Μάρτιν.

«Άκουσα τόσο πολλά για σένα! Η Λισέτ από το καλοκαίρι και μετά μόνο για σένα μιλάει. Χαίρομαι πάρα πολύ που σε γνωρίζω, επιτέλους!»

Ακολούθησε μια φορτισμένη σιωπή και έπειτα η Λισέτ είπε:

«Και τελευταίος, αλλά σημαντικότετος, ο παππούς Ρούμπεν!»

Ο Μάρτιν τώρα στεκόταν μπροστά σε έναν ηλικιωμένο άντρα σε αναπηρική καρέκλα. Ο Ρούμπεν είχε κληροδοτήσει τα χαρακτηριστικά του και στους δύο γιους, αλλά ο ίδιος είχε συρρικνωθεί σε μέγεθος μικρού παιδιού και καθόταν στην αναπηρική καρέκλα με μια καρό κουβέρτα στα γόνατα. Η χειραψία του ήταν, ωστόσο, εκπληκτικά δυνατή και το βλέμμα του αλέγρο.

«Ααα, αυτός είναι λοιπόν ο νεαρός μας!» είπε με μια χαρωπή έκφραση στο πρόσωπό του, και ο Μάρτιν ένιωσε σαν σχολειαρούδι μπροστά στον διευθυντή. Υπήρχε κάτι απίστευτα επιβλητικό στον γέρο αυτόν, και ο Μάρτιν ήξερε ήδη την ιστορία του. Ότι είχε γεννηθεί φτωχότερος και από ασκήτη, αλλά μετά είχε οικοδομήσει, από το τίποτα, μια αυτοκρατορία, η οποία σήμερα είχε έναν κύκλο δισεκατομμυρίων σε όλο τον κόσμο. Αυτή την ιστορία την ήξεραν οι περισσότεροι Σουηδοί.

«Το τραπέζι είναι έτοιμο τώρα!» Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το άνοιγμα της πόρτας και τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς τα εκεί. Μια γυναίκα με μια παλιomodίτικη λευκή ποδιά στεκόταν στην πόρτα και έδειχνε προς την τραπεζαρία. Ο Μάρτιν υπέθεσε ότι ήταν η γυναίκα του Μπέργιε.

«Όντως, ένα νόστιμο φαγοπότι ταιριάζει μια χαρά τώρα» είπε ο Χάραλντ Λιλγιεκρούνα και προχώρησε, πρώτος

απ' όλους, προς τη στρωμένη τραπεζαρία. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν σε φάλαγγα κατ' άνδρα, αλλά πριν από αυτό ο Μάρτιν έγινε μάρτυρας μιας κωμικής σκηνής κατά την οποία τα περισσότερα μέλη της οικογένειας όρμησαν προς την αναπηρική καρέκλα του Ρούμπεν, ο καθείς αποφασισμένος να φτάσει πρώτος. Η Λισέτ, η οποία στεκόταν πιο κοντά, βγήκε νικήτρια σε αυτή την κούρσα και έριξε ένα βλέμμα θριάμβου στη θεία Βίβι. Ήταν προφανές πως εδώ συνέβαιναν πράγματα στα οποία ο Μάρτιν δεν ήταν μνημένος. Αναστέναξε άλλη μια φορά βαθιά μέσα του. Ήταν σίγουρος ότι είχε μπροστά του μέρες γιορτινές που θα του φαίνονταν ατελείωτες.

Μια βδομάδα απομένει ως τα Χριστούγεννα και ο Μάρτιν Μολίν, από το αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε, πείθεται από την αγαπημένη του να τη συνοδεύσει σε μια συγκέντρωση της οικογένειάς της, η οποία θα πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τις αυστηρές οδηγίες του πάτερ φαμίλια Ρούμπεν σε ένα νησάκι κοντά στη Φιελμπάκα. Η σύνδεση του νησιού με τη στεριά θα διακοπεί λόγω χιονοθύελλας, κι έτσι όταν ο Ρούμπεν καταρρεύσει στη διάρκεια του εορταστικού δείπνου, ο Μάρτιν θα αναγκαστεί να αναλάβει δράση χωρίς τη βοήθεια του προϊσταμένου του, επιθεωρητή Πάτρικ. Δεν θα αργήσει να αποφανθεί ότι πρόκειται για φόνο και ότι δολοφόνος είναι κάποιο από τα μέλη της οικογένειας.

Θα καταφέρει να λύσει το μυστήριο πριν τα πτώματα αρχίσουν να αυξάνονται;

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΥΗΔΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΣΠΕΝΣ CAMILLA LACKBERG

Αν η Lackberg συνεχίσει να γράφει τόσο πυκνά και τόσο μεστά, σε λίγο καιρό δεν θα λένε ότι είναι η Σουηδέζα Agatha Christie, αλλά το αντίστροφο, ότι η Agatha Christie είναι η Βρετανίδα Camilla Lackberg.

Washington Post

Μια σύγχρονη παραμυθού που ξέρει να ικανοποιεί
τους αναγνώστες της με ένα χάπι εντ.

Hallands Nyheter

Η καλύτερη στο είδος της.

Expressen

ISBN: 978-618-03-3488-3

9 786180 334883

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83488

metaixmio.gr

